

James Patterson & Maxine Paetro
Het elfde uur

2014
Uitgeverij XL
Leidschendam

Een

Een knappe man van in de veertig zat op de achterste rij van het exclusieve Morton Academy of Musicatorium. Hij droeg een blauw pak met een wit overhemd en een chique, gestreepte stropdas. Zijn gezicht was niet opvallend knap, maar achter zijn blauwgetinte bril gingen een paar mooie bruine ogen schuil.

Hij was alleen naar het recital gekomen, zijn gedachten gingen een moment naar zijn vrouw en kinderen thuis, waarna hij zijn aandacht weer op het kind van iemand anders richtte. Haar naam was Noelle Smith. Ze was elf, een schattig meisje en een zeer getalenteerde jonge violiste die zojuist uitmuntend een gavotte van Bach had uitgevoerd.

Noelle wist dat ze het goed had gedaan. Ze maakte zwierig een diepe buiging en glimlachte breed terwijl de tweehonderd ouders in het publiek klaptten en floeten.

Toen het applaus wegstierf stond in de derde rij een grijze man snel van zijn stoel op, knoopte zijn colbert dicht, liep naar het middenpad en stevende af op de lobby.

Deze man was Chaz Smith, de vader van Noelle.

De man in het blauwe pak wachtte enkele seconden en volgde Smith op een paar passen afstand door de betegelde crèmekleurige gang, voorbij het kleine fon-

teintje rechtsaf een zijgang in die eindigde bij het herentoilet.

In het toilet keek hij onder de cabines en zag de Italiaanse loafers van Chaz Smith onder de laatste deur aan de rechterkant. Verder was de ruimte leeg. Over een minuut of twee zou de ruimte vol mensen zijn.

De man in het blauwe pak zette snel de grote metalen vuilnisbak naast de wasbak zó neer dat de uitgang was geblokkeerd.

Toen riep hij: ‘Meneer Smith? Sorry dat ik u stoort, maar het gaat over uw auto.’

‘Wat? Wie is dat?’

‘Uw auto, meneer Smith. De lichten staan nog aan.’

De man in het blauwe pak haalde zijn semiautomatische .22-kaliber Ruger uit zijn binnenzak en schroefde de geluiddemper erop. Hij haalde een bruine plastic tas tevoorschijn, zo een die je bij de supermarkt krijgt, en trok de tas over zijn pistool.

Smith vloekte. Het toilet spoelde door en Smith deed de deur open. Zijn grijze haar zat in de war, in zijn neusgaten zat wit poeder en zijn gezicht vertoonde hevige verontwaardiging.

‘Weet u zeker dat het mijn auto is?’ zei hij. ‘Mijn vrouw vermoordt me als ik niet terug ben voor de finale.’

‘Het spijt me echt dat ik dit uw vrouw en kind aandoe. Noelle speelde prachtig.’

Smith keek verbaasd – toen wist hij het. Hij liet de

capsule cocaïne vallen en zijn hand greep in zijn colbert. Te laat.

De man in het blauwe pak richtte zijn ingepakte pistool, haalde de trekker over en schoot Chaz Smith tweemaal tussen zijn ogen.

Twee

Een lange seconde bloeide als een witte bloem op tussen de blauwe tegelwanden.

Smith staarde zijn moordenaar aan, zijn blauwe ogen wijd open, twee kogelgaten in zijn voorhoofd waaruit bloed opwelde, over zijn gezicht lag een ongelovige blik bevroren. Hij stond nog overeind, maar zijn hart stond stil.

Chaz Smith was dood en hij wist het.

De schutter staarde terug naar Smith, strekte toen zijn arm uit en duwde hem omver. De dode man viel in de cabine, zakte ineen op het toilet, zijn hoofd sloeg tegen de muur.

Het was een perfecte setting voor wijlen Chaz Smith. Dood op het toilet, een passend einde voor deze schoft.

‘Dit heb je verdiend. Je komt er nog genadig van af, klootzak.’

De klus was soepel verlopen, nu moest hij zich uit de voeten maken.

Hij stopte de plastic tas met de patroonhulzen, de kruitsporen en het pistool terug in zijn binnenzak en deed de deur van de cabine dicht.

Daarna droeg hij de vuilnisbak uit het herentoilet en zette hem zo neer dat hij de deur blokkeerde vanaf de buitenkant. Dat zou de mensen een tijdje tegenhou-

den, ze zouden denken dat het herentoilet tijdelijk buiten gebruik was.

De man in het blauwe pak hoorde een golf van geluid. De deuren van het auditorium waren opengegaan voor het publiek. Hij snelde terug via de hoofdgang, ging linksaf terwijl het publiek kletsend en lachend de lobby in stroomde. Niemand merkte hem op, maar zelfs als iemand dat had gedaan, zou deze hem nooit in verband brengen met de dode man.

Er hing een brandalarm aan de muur naast een deur waar *teacher's lounge* op stond. Hij gebruikte zijn zakdoek als handschoen, deed de deur van het brandalarm open en trok aan de hendel; er klonk een schelle alarmbel.

Toen liep hij rechtstreeks de drukke menigte in. Kinderen begonnen al te schreeuwen en rond te rennen in de lobby. Ouders riepen hun kinderen of tilden ze op hun arm, en gingen snel naar de deuren aan de voorkant.

De man ging met de menigte mee, door de glazen deuren naar buiten, California Street in. Hij bleef lopen, sloeg een zijstraat in, passeerde de Ferrari van Chaz Smith en deed zijn gehavende SUV die er precies achter stond geparkeerd van het slot.

Even later reed hij langzaam voorbij de school. Alle brave zielen – de kinderen en hun ouders – keken naar het gebouw, tuurden omhoog naar het dak op

zoek naar rook of vlammen.

Ze wisten het niet, maar ze waren nu allemaal veiliger. Chaz Smith was slechts een van zijn doelwitten. De media begonnen de moorden van deze schutter te volgen – ze betroffen altijd drugsdealers. Een van de kranten had hem een bijnaam gegeven die was blijven hangen.

Sindsdien noemde men hem Revenge.

Vanuit Thirty-Second Avenue naderden brandweerswagens, en de man die Revenge werd genoemd trapte het gaspedaal in. Dit was geen goed moment om vast te zitten in een verkeersopstopping.

Hij moest nog boodschappen doen voordat hij naar zijn gezin terugkeerde.

Boek een

HET HUIS VAN DE HOOFDEN

Hoofdstuk 1

Yuki Castellano deed haar ogen open. Ze bevond zich in de armen van haar geliefde, in het bed van haar moeder. Als dit een droom was, dan was het een tamelijk grappige droom.

Ze grijsde in zichzelf, ze kon haar dode moeder bijna in de groene lage stoel naast de ladekast zien zitten met een afkeurende uitdrukking op haar gezicht – en hoorde, zoals soms gebeurde, de stem van haar moeder in haar hoofd.

Yuki-eh, je wilt een man. Geen minnaar.

Mam. Mam, hij is écht geweldig.

En hij is écht getrouwd.

Ze zijn niet meer samen!

Jackson Brady bewoog naast haar, trok haar naar zich toe, tilde haar haren op en kuste de zijkant van haar nek. Ze zei: ‘Het is... vroeg... je kunt nog zeker een paar uur...’ Yuki zuchtte toen Brady zijn handen over haar naakte lichaam liet gaan, haar motor startte en het toerental opvoerde.

Kussens vielen van het bed af, dekens hoopten zich op aan het voeteneinde en hij drong bij haar binnen. Ze schreeuwde het uit en hij zei: ‘Ik heb je.’

Dat had hij. Hij had haar echt.

Hijgend beten ze naar elkaar, bewogen samen in een race met twee winnaars. Ze finishten, verstrikt in het